

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SAJTIPIRODALMI, TARSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 8 korona. — Félvre 4 korona
Egyed évre 2 korona

Egyen szám ára 16 fillér

Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, Rákóczi-út 585.

Kiadótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamaciók és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők

Nyitási költségek sorozatát 50 fillér.

Hirdetések egyezség szerint.

Mikor az eperfa rügyez.

Széchenyi egyik legelőhözör emlegetett művében, a „Hitelben” mondja: a nemzeti erőnek minden forrását meg kell nyitni. Ha kötelesség a honi gazdagulás, akkor hazai kötelesség kimeríthetetlen mennyiségű szederfáknak az ültetése, ápolása és fenntartása. Széchenyi István agitatorius működésének sok része elveszett, sok része fánhány került a gyakorlati élet megoldása elé és elmondható, hogy a mi selyemtermelésünknek közdelemteljes múltja van.

A halhatatlan érdem Bezerédy Pálé, a ki a magyarok Istenének jóvoltából ma is azzal a lelkesedéssel, önzetlenséggel szolgálta ezt az ügyet egész szívének szeretetével, amint azt közel 40 esztendő előtt elkezdte.

A selyemtenyésztés szociális jelentőségükre az ő működése velünk. Érdeklődéssel, élvezettel és gyönyörűséggel lapozgatjuk Bezerédy Pál úrnak a selyemtenyésztésről tett évi jelentését. Az 1811-ről szóló jelentésből látjuk, hogy 31 vármegyében foglalkoznak selyemtenyésztéssel. Ebben az egy évben Bácsbodrogmegyében a termelők 1.263.542 koronát kerestek e téren tett munkájukkal. Legkevesebbet Hajdúmegyében kerestek: 1746 koronát. A 31 megyében összesen kapott ez évben 3.468.807 koronát. 1880-tól, vagyis a felügyelőség működése óta pedig 82.424.999 koronát.

Franciaországban ugyancsak 1904-ben 125.244 család foglalkozott selyemtenyésztéssel, tehát csak 12.532-vel több, mint Magyarországon. Ezen tenyésztők 17.420.000 francot kerestek. Egy tenyésztőnek átlagos termése Franciaországban 62 kiló volt és átlag 139 francot kerestett egy tenyésztő.

Ezzel szemben a nálunk mutatkozó kedvezőtlen arány a csekélyebb szakértelemnek, de kivált a szederfa-hálóznak tulajdonítandó.

A selyemtenyésztési felügyelőség fennállása, vagyis 1880 óta hozzávalólag 1610. évig ingyenes kiosztott 61 384 liter szederfamagot; 94.670.760 darab 2-3 éves szederfacsemelét és a saját költségén fenntartott 57 faiskolából kiosztott ingyen 2.053.434 szederfát.

Ezenkívül az országos selyemtenyésztési felügyelőség különböző vármegyében a járási faiskola-felügyelők útján 5386 községben évenként kétszer elosztott a faiskolákat és ezekben a selyemtenyésztést. A községi faiskolákból az országos selyemtenyésztési felügyelőség összes ezúttal pedig 6.826.721 darabra tehető.

Ime a kis selyembogár nem is szociális olajcsőp számba megy. — hanem valószínű népjóléti tényező. Nem is kellene egyéb, minthogy a termelő szakértelme gyarapodjék és ne kelljen messze helyekről az eperfa lombját haza hordani. Itt a községi előjárók

példanevelő működését várjuk. Tegyük jelzővá Széchenyi István gróf jelzővát: Oltsünk eperfát.

Levélszekrény.

Tartozunk olvasóinknak azzal a válasszal, hogy mikor megnyitottuk levélszekrényünket, köszönőszöveg, nemtörődöttségre számítottunk. — Alaposan ismerjük a vidéki újságok olvasó közönségét és igen jól tudjuk, hogy a helyi lapból csupán a napi hírek rovatát szokta „átfutni” és ha valami érdekesebb helyi szenzációt nem talál, „igazán szegény, hogy ilyen üres lapot adnak az ember kezébe” bosszús megjegyzéssel a sarokba dobja az újságot. —

Ilyen körülmények közl igazán jóleső volt az a család, amely újszerű rovatunk megnyitásának mindjárt a kezdetén ért bennünket. — Az a sok levél melyet bennünket, élénk bizonyítéka annak, hogy sikerült eltalálni azt a hangot, amellyel lassanként bár, de határozottan közelebb lépközhetünk olvasóink igazi érzelmeihez — a lelkéhez, a szívéhez. —

Hirtelenében azt sem tudjuk, hogy kinek válaszoljunk elsősorban a sok közül. — És midőn a „Búsuló leány” híjdalmait igyekszünk majd némileg enyhíteni, ezt csupán azért tesszük, mert az a véleményünk, hogy

TÁRQA.

Egy író barátomról.

Írta: IQ. Szász Gyula.

... Szegény Józsi barátom aludj...
pihenj... Isten veled szegény fiu... Isten veled...

Egy várföld göröngyöt dobtam le utánna,
zörögve hullott a fehér, érckoporsóra,
azután a földet kezdték huzni rája...

Egy-két jóbaráttal még ott álltam a sírnál,
csak mikor a keresztet is letűzték a főhöz,
indultunk lassan a temetőkijárat felé.

Ilyen szomorú májusi délutánom sem volt még soha... Soha...

... Jó fiu volt. Mulas fiu volt. Mi a barátai szereltük...

Valamit meg kell említenem róla. Örökké szerelmi nyavalyában fetrengett szegény. Örökké szeretett. Nem tehetett ellene. Sőt mi több, ő maga akarta ezt így. Szerelmemre sóvárgott, szeretni vágyott, szeretni akart.

Amíg én ismertem, csodára művelte az ilyeneket. Folyton szeretett, megszakítás nél-

kül, szünet nélkül, állandóan szeretett. Ma ezt, rövid idő múlva azt. Váltakoztak imáddal gyakran. Hogy miért? Elárulhatom.

Amíg ő szeretett és őszintén szeretett, nem akadt egyik sem a sok közt, aki viszont szeretni tudta volna. — Ez volt az ő szerencsétlensége. Mintha valami felsőbb hatalom kívánta, akarta volna mintha valami magasabb lény követelte volna ezt; a gyönyört talált egy szerencsétlen boldogtalanságába.

Vagy ő lett volna egyedül, ki nem méltó arra, amire a többi emberek? Már úgy kellett lennie. — Pedig ő is élt. Neki is joga volt az élethez, a szépségeihez, a gyönyöréhez... És hogy ez mind nem adott neki, ő nem esett kétségbe... Feledni akar és újabb, meg újabb szerelmekben kereste a vigasztalást. Ezért szeretett ő mindig, állandóan, mert őt viszont nem szerette egy sem.

És ez tartott egészen addig... addig... (no itt majd elmondok valamit) míg teljesen fáradtan, teljesen kimerülve össze nem esett.

Szegény fiu! Bocsáss meg, ha háborítlak... Bocsáss meg, ha tollra vezetem. Csupán az emlékeim közt akarom

megőrizni szavaid, hogy ne feledhesselek soha: Nem látsz dalolni, kurjongatni bánatomban. Az én életem már nem is élet. Már én nem tartozom az élők közé. Már én nem élek. Itt járok-kelek köztetek; igaz, de mégsem élek. Nem élek úgy, mint a többi emberek. Ti pedig majd majd sajnálkoztok rajtam... addig is... igen, addig is míg ki nem visznek... Mert én érzem, tudom hogy ez utána következik nem sokára...

Várom... Türelmetlenül várom... És ti ne feledjétek el soha... Ugy-e nem feledsz el te sem? Nem Érzem, hogy nem. Hisz jó barátok voltunk mindig... Mi? És szeretném, hogy az ég, barátom ég a sírom túl is... Azután is...

Ezt egy éve mondta. Komolyan megfenyítettem. Öröklésnek tartottam az ilyen rémes gondolatokat.

Csak önmagának árt vele. Csak önmagát rémisztgeti. De ő kinevetett. Keserűen nevetett. Olyan sápadt volt, mint aki csakugyan a sírba készül. Szemei becsettek. És a nézése nagyon különös; titokzatos; gunyolódó... Rosszat sejtettem.

Itt volt a szobában Vigasztaltam. Szivarral kínálgtam. Végtére rágyújtott. És szitta.

nagyon is rázorult a vigasztaló szóra, amelyet minél előbb meg kell kapnia.

Adjuk a levelet — kibagyom belőle a föléleges részeket:

„Kedves Bolygó!

Azon kell kezdenem, hogy teljes bizalommal és őszinteséggel fogok magához fordulni. — Az a hittem, hogy maga meg fog engem érteni talán jobban, mint mások.

Engem minden ember félreismer és minden ember másnak hisz, mint aki tulajdonképpen vagyok. — Hogy a dolgra rátérjek, én minden tekintetben modern gondolkodású leány vagyok, aki nem titkolom el valódi érzéseimet és nem játszom az álszemérmest, mikor például előttem a házasságtörő asszonyokról, vagy a szabad szerelem tanairól beszélnek. — Én olvastam Zolának néhány regényét — tudom, hogy a többi lányok is olvasták, de nem merik bevallani — ismerem Balzac asszonybőseit és ha mindezek szóba kerülnek, leplezés, bujkálás nélkül elmondom róluk véleményemet.

A férfakkal úgy beszélek, amint egyéniségem, tudásom és gondolkodásom megköveteli. — Szándékosan használom azt a szót: „Megköveteli” mert a bennem rejlő őszinteség nem is engedi, hogy másképpen beszéljek. — A legkevésbé nem tartanám például illetlennek, hogy egy férfival karolmogva sétáljak, mert hiszen ugyanezt megteszem bál alkalmával. — Sőt: ott még át is ölel a férfi és ebben senki sem talál kivételt. —

Ezekért az elvekért, azután az a hitem támadt, hogy kacér leány vagyok, akit néhány szóval meg lehet hódítani. — Kivárosban mindent megtud az ember és így az én fölemhez is eljutottok hamarosan azok a mesék, amelyeket rólam szőnek — szövegetnek olyanok, akiknek más dolgok nincsenek, mint másokat befektíteni. — Eleinte nem törődtem ezekkel, de később, midőn láttam, hogy az úgy komoly fordulatot vesz és mindenki elhagy, elkecserelem és kétségbeesésemben a legrettenetesebb gondolatokkal kezdtem foglalkozni. — Ma

már ott tartok, hogy leljesen visszavonultan élek és azon töprengök, melyik öngyilkossági módon végezek magammal. —

Ebben a kétségbe esett helyzetben fordulok most magához és nagyon kérem, hogy minél előbb adjon nekem választ.

Búsuló leány.”

Igen könnyű volna ezt a kérdést elintézni a következő felelettel: „Vagy megvan Önben az a meggyőződés, hogy helyesen cselekszik, amikor úgy tesz, amint gondolkodik és akkor nem törődik senkivel sem, mert, mint modernül gondolkodó leány, könnyen túlteszi magát a mások ferde liélkezéseire; vagy kételkedik tetteinek helyességében és akkor nem fogja föl a dolgot ilyen tragikusan és tűzbe dobja a Zola és Balzac regényeit és előveszi helyettük Ohnet, Beniczkyne, Tutsek Anna meghatóan megírt könyveit”.

Nem óhajjuk azonban, mert nem lehet ilyen egyszerűen ezt a dolgot elintézni. Ez a társadalmi kérdés sokkal mélyebben játszik közre a mindennapi életben, mintsem első pillanatra gondolnánk.

Az irodalomban épen úgy mint a társadalmi életben szinte észrevétlenül, de állandó harcot folytatnak egymással a modern és a régi világ. Mindkettőnek elszánt, huzgó katonái vannak, akik nem zsoldért, de a szent elv érdekében küzdenek. Az irodalmi téren becsülendő az a harc, mert valószínű, hogy a két ülő áramlat egy harmadikat — a kettő közt levőt — fog szülni.

Másképpen állunk a társadalmi téren. — Itt már az ember áll szemben az emberrel és nincs szó elvekről, meggyőződésről és más hasonló nemes dolgokról. A klassz szabadban gondolkodó emberben a társadalom nem a moderunizmus képviselőjét látja, hanem magát az embert hibáival, szertelenségeivel, téves felfogásaival egyetemen. És a társadalom rettenetes úr — bármily kis helyen is. Az ő ítélete döntő és végzetes; az ő szava előtt meg kell hajolnia még az erős lölgynek is; az ő gunyos kacagása túlharog minden más hangot és halálra sebzi a kinevetett embert.

Nem csodáljuk hát, ha ez a búsuló le-

ány olyannyira megrettent és az ártatlan kor minden őszinteségével, a félték gyermek mindenhez kapkodásával igyekszik tőlünk igazolást nyerni tetteire és gondolkodás módjára. Mindazonáltal az a véleményünk, hogy nem mondott el mindent és csupán vázlatát nyújtotta cselekedeteinek. Azonban így is ki lehet hámozni a valóságot és következtetéseink útján megállapítani a tulajdonképeni tényállást. Miután pedig ez tisztán áll előttünk, a már eddig elmondottakhoz még a következőket kívánjuk tűzni.

Minden ember önmagáért és a társadalomért él; a tiszta és nyugodt lelkiismeret az ember ítélő bírja és nem mások. Ha ez így van, ne törődjék azzal, hogy mikről suttognak titokban a vénasszonyok és kávéházban. Figyeje el, hogy a kis városnak már a levegőjében benne van az, hogy egyik ember a másikról rosszat mondjon és arról a legelőbb rosszat, akiről a legkevésbé tudnak. És így van és meg kell nekik bocsátani, mert hiszen az a szórakozásuk és legtöbbször egyedül foglalkozásuk. A komolyan és higgadtan gondolkodó ember nem fog Önről elhamarkodott véleményt nyilvánítani és nem fogja csupán szóbeszéd alapján elítélni.

Ezért hát ne vegye annyira szívére az egész dolgot. Legyen ez egy kis epizód az életében és ne gondolkozzék azon, hogy mi lesz a túlvilágon, mert — higyeje el — ott minden megszűnik, ott nincs tavasz és nincs napsugár.

Mégis — tekintettel szűkebb környezetére, családjára, akiknek minden valószínűség szerint fájdalmas az a vélemény, amely Önről kialakult — változtassa meg kissé életmódját. Igyekezzék kevésbé őszinte és kevésbé modern lenni. Mert hiszen a társadalmi moderunizmus nem abban áll, hogy minél szabadabban beszélünk, másoktól eltérően öltözködünk és cselekszünk, hanem abban hogy egyéniségünk, fajunk és nemünk szerint éljük le életünket. Ez pedig a jelen korban még lehetetlen, mert azt az embert aki így kívánna élni, nagyon hamar elvinnék a Lipótmezei palotába.

Bolygó.

De csak úgy róvel szitta. Közben szomoruan, lemondóan kesergett.

— Ne vigasztalj! Kérlek, ne vigasztalj! Ez rosszabbul esik. Még százszorosa jobban keserítesz vele. Ez a szerelem véletlenül nem olyan szerelem, minő a többi volt. Kiválik a sok közül. Erősebb és kegyetlenebb a vég, mint a többinél. Ezt nem tudom elfüzni, elzavarni magamtól. Most már nem.

Befeszkelődött az agy legtitkosabb rejtékébe, ahonnet az idő sem űzheti, zavarhatja el . . .

Folyton velem tart. Egyre kísér. Szüntelen kísér. És én nem tudok szabadulni tőle. Nem bírok. A fejem zug. Az agyam zavaros. Gondolkodásom bizonytalan, határozatlan, nehézkes.

— Ugyan hadd el. Ne gyötrődj annyira. Kérlek a szegényt. Meglásd, elfelejted, mint a többit.

— Tévedsz fiacskám. Csatlász. Még most is érzem homlokom remegő kezecskéjét. Még most is érzem — mikor fölé hajoltam — hajóak illatát, forró leheletét. Még most is hallom e három szócskát: „tudom, hogy

szerepsz . . .” És tudnám ezt elfelejteni, azt hiszed?

— El kell felejtened. Feleltem. El kell felejtened könnyen, hamar. Pár hónapig nagyokat iszunk. Meglehetem, feláldozom magam neked; Veled tarthatok. De el kell felejtened. Bolondság az egész hídd el nekem.

— Azt hiszed? Szegény barátam valóban azt hiszed?

— Ad.

— Képzeld csak magad az és helyzetemben!

— És . . . ?

— És képzeld el azt, mint én képzeltem el: szépen, gyönyörűen . . . Hát nem keserítene el a valóra ébredés . . . ?

— Igazad lehet. Megtudlak érteni. Elkeseríthet. Engem is elkecsereitene. Hanem — gondold csak meg — ennyire talán mégsem. Nem szabad . . . Ne kinezd magad! Ne gyötrődj! Igazán nagyon sajnálalak . . .

— Ő is csak sajnált és nem szeretett. És sajnálkozása tette önfeláldozóvá. Képes volt eltűnni, hogy félórúltan csokolgatom és lázas agyamhoz szorítom kicsi kezét. Túrte.

És nem vallotta nyg az igazat. Akkor nem . . . Őh szerencsétlen leány . . . Várt vele. Mostanáig halogatta. De ezerte kegyetlenebb volt, ezerte kínosabb volt most a felvilágosítás . . . Most, mikor teljesen beleéltem magam a téves gondolatokba s ama őrdült tudatba, hogy szeret . . . Őh bár mondta volna ezt előbb, hamarább; mikor talán még nem lett volna késő . . . Őh bár előbb mondotta volna . . .

— Nyugodj meg fiu. Kérlektem.

— Soha! A nyugalmat elrabolták tőlem. A nyugalom az ott van nála . . .

. . . Ezeket mondotta akkor, most egy éve s azóta szomorkodott. Kerülte a társaságot. Elvonult. Fonnyadt. Hervadozott . . . És meghalt. Elköltözött.

Ma vitték ki szegény fiut. Eltemették. Hegedűk sirtak feje felett. Eihuzattuk utoljára az ő nótáját:

„Szomorú fűz hervadt lombja . . .

Ráhajlik egy sírhalomra . . .

— — — — —

— — — — —

HIREK

Szécsényi járás főszolgabírája a jegyző-kert. Abban a nélkülözhetetlen, a melyet a magyar jegyzői kar folytat helyzete javításáért, ha eddig általános eredményeket nem is ért el, de vigasztaló jelenség a karra nézve, hogy hol itt, hol ott, de mégis tanujelét adják a fölöttes hatóságok, hogy megértik a jegyzők helyzetét és hogy érdekükben cselekedni is akarnak. Jegyzőinek helyzetén éhajt segíteni járásunk érdemdús főszolgabírája: Baross Árpád is, ki minden fellépés és hír nélkül adta ki alábbi rendelkezését, mely nemes gondolkodását dicséri. A járás jegyzői kara nagy köszönettel veszi szeretett főszolgabírájának ezen rendelkezését, most már a községek képviselőtestületein függ, hogy az igazságot ott és a jól megérdemelt segítséget megkapják.

1132/912. szám. Körrendelet. Valamennyi község előljáróságához. Mindinkább érezhetővé válik a drágaság elviselhetetlen volta, amely különösen a fix fizetéshez kötött tisztviselőket sújtja. A magán cégek egymásután látják be a helyzet tarthatatlan voltát, miért is minden elképzelhető módon igyekeznek egyébként megfelelő tisztviselőik nehéz helyzetén segíteni. Miután a törvényhozás is belátta, hogy ezen tarthatatlan állapot jelenlegi helyzetében meg nem maradhat, drágasági pótlékok nyújtásával igyekezik átmenetileg segíteni. Ezen alapon én is szükségesnek tartom, hogy a községekkel megértessem azt, miszerint a mai drágasági viszonyok közepette a jegyzők helyzetén is okvetlen segíteni kell, akik teljes tudásukat viszik a harcha a községek érdekeiért és ezen munkájuk folytán ma holnap magánmunkálatokkal alig alig alig foglalkozhatnak, annál is inkább, mert az ügyvédi gyakorlat minden nap szélesebb és szélesebb körben terjed el, azonkívül a községek lakosságánál sajnálatosan tapasztalható azon körülmény, hogy a községi jegyzőt még oly ügyes-hajos dolgaikban sem keresik fel, amelyben egyébként talán az állapotokat legjobban ismerő jegyző tudna a legjobban szolgálatot tenni. Tagadhatatlan az, hogy a községek legnagyobb része földműveléssel foglalkozókból áll, akikre nézve a legutóbbi árvízviszonyok a lehető legkedvezőbbben alakultak, amennyiben a legkisebb fáradság és szorgalommal az árvízviszonyok mellett a legszébb vagyoni eredmények érhetőek el. A lakosságnak az a része pedig, amely gyáraknál van alkalmazva, a munkabérek magassága folytán oly tisztességes keresetre tehet szert, amely aránylag jóval felülmúlja a községi jegyző avagy jegyző illetményeit. A jegyzők mai fizetési alapja 1600.-korona, amelyből egy napra esik 440 K, míg ezzel szemben a gyári munkások, ipari alkalmazottak napi 6.10 K jövedelemre tehetnek szert és ugyannyi arányban áll a földművesek általános kereseti viszonya is. Ezen csekély összegű javadalmazás ma már a mindennapi szükségletek fedezésére is alig elég elegendő, míg a betegségek stb. esetén a jegyző az adócsinálás kényszerének van kitéve és ez által nagy gondokat kénytelen magára venni, mely nagy mértékben és feltétlenül kihatással van a községi igazgatás ügymenetére, mert ez eladósodott tisztviselő nem képes oly munkálatot teljesíteni, mint az anyagi gondoktól mentes tisztviselő. Tehát eltekintve a humanus és minden tekintetben feltétlenül szükséges lépéstől első

sorban a községek jól felfogott érdeke kívánja, meg, hogy tisztviselői oly független anyagi helyzetben legyenek, hogy minden mellett tekintet nélkül kizárólag fontos hivatásuknak élhessenek. Épen tehát a községek jól felfogott érdeke lebeg szemem előtt, amidőn felhívom az előljáróságokat, miszerint a legközelebbi közgyűlés elé a következő határozati javaslatot terjessze.

„Az évi 1600.-K-ban megállapított pénz és természetbeni járandóság 30 %-a, K 480.- személyi pótlék címén, kizárólag a mostani jegyző személyéhez kötve, 1912. évtől kezdve a törvényhatósági jóváhagyás után minden más alkalommal további tárgyalás nélkül minden évben a nehéz megéllhetési viszonyokra való tekintettel a közpénztárból, költségvetésszerűen biztosítandó fedezet mellett kiutaltassék.”

Az 1912. évi költségvetés pótköltségvetés készítené. Magától értetődik, hogy hasonló szellemű határozati javaslat terjesztendő az aljegyzők illetményeire is. A községek képviselőtestületének pedig a rendeletkezdetén lévő indokokat adja elő és nem akarom hinni, hogy a községek oly szökkeblűek lehessenek, hogy a jegyzőjük ily irányú segélyezésére irányuló törekvésnek hely ne adassék.

Szécsény, 1912. március 10.

Baross Árpád s. k.
járás főszolgabíró.

Áthelyezés. A hgyarmati kir. törvényszék elnöke Vályi László szécsényi kir. járásbírói joggyakorlatot saját kérelmére a hgyarmati kir. járásbíróihoz helyezte át. A váratlanul történt távozása széles körben kell igaz és őszinte sajnálatot, mert a helyi társadalom egyik igen kedvelt fiatal tagját veszíti el.

Kalvária-szentelés. Folyó hó 5-én szenteltetett fel a nógrádszalkai templom újonnan épült kalváriája fényes segédlet mellett, amelyen a kerületi róm. kath. papság nagy számban vett részt. Ezen egyházi szép ünnepélyen részt vett a helybeli Szent-Ferenc-rendi zárda főnöke; főtisztelendő Ambro János is. Az ünnepély nagy misével kezdődött, amely alkalmából a közeli és távoli vidékről egybe sereglett hívek a templom hajóját egészen betöltötték, úgy, hogy sokan kénytelenek voltak a templom előtti térségen állani. — Az ünnepélyen részt vevők száma mintegy 10,000 ezerre tehető.

Hivatali vizsgálat. Miként értesülünk a szécsényi kir. járásbírósnál a szokásos évi hivatali vizsgálatot Kubinyi Lajos a halassagyarmati kir. törvényszék elnöke a napokban kezdi meg.

Madarak és fák napja. A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter rendelkezésére képest, a helybeli összes tanintézetek vezetősége folyó hó 20-án tartják a tanuló ifjúsággal.

Házasság. Mészáros Kálmán szécsényi máv pénztárnok e hó 4-én kötött házassági frigyét Huber Micivel, Huber Gyula máv főellenőr ipolyi állomásfőnök leányával.

Az utasok közipodgyászai. A Máv. igazgatósága rendeletben utasítja az állomásvezetőket, annak elnöközésére, hogy az utasok a jövőben csak annyi közipodgyászt vihessenek magukkal a személykocsikban, a mennyi saját ülőhelyük felett és helyük alatt elférhet. A rendelet értelmében tehát az ülőhelyeken és folyosókon nem szabad podgyásokat elhelyezni. Kedvezésben csak a

III. osztályú utasok részesülnek, kik annyi szerszámot és egyéb kéziholmil vihetnek magukkal, amennyit a gyalogjáró emberek magukkal szoktak hordani.

Vigyázzunk a pénzre! A bécsi rendőrség értesíti a közönséget, hogy nagymennyiségű hamis húszkoronás bankjegy van forgalomban. A hamis bankóban a rajz és a szám színe halványabb és a papír puhább és fényesebb. Jó lesz tehát vigyázni a pénzre!

Most Szécsényben. Néhány nap múlva nyílik meg a „Hungária” szálló nagytermében az állandó mozgófénykép színház amely változatos műsorával városunk egyik legkellemesebb szórakozási helye lesz. Miként tervezve van beteként 3 előadás fog tartatni.

CSARNOK

Tavaszi esőben.

Tavaszi eső langyos kövér cseppje
Hull kip-kop . . . csendesén a követetre.
Éjjel után az óra egyet üt
A sarkon a rend éber óra ásit.
Egy-két megkéselt lump . . . nincs senki
[más itt.

Álmatag csend, nyugalom mindenütt.

Még én volnék itt — ha a lelke régen
Ott nem mulatna, len a faluvégen,
Hol a langyos eső barna rögre hull,
S omlik a hant és nyílik a barázda,
S az élet ezer millió kis fája
Fakad, zsendül, nő, balk — zajtalanul.

Lampert Géza.

Szerkesztő üzenet.

„Szerény” 1. Sajnálattal nem tehetünk eleget kérésének. „Bolygó” nem kívánja magát megnevezni. 2. Levelet rendeltetési helyére juttattuk. A választ bizonyos idő múlva megfogja kapni.

F. S. Newyark. Az elviselhetetlen csapáshoz legyetek erősek. — Levél megy

Sz. gy. Ipolyi. Kívánságát teljesítjük. Köszönet.

G. J. D. Bpest. Levél érkezett, tartalma nem kielégítő. Mikor várjuk haza.

H. L. Bpest. Keresse az ibolyás fiút, hátha magácskának jelentkezik. Azt tudja, hogy eltűnt.

Sz. M. Mikolcz. Sürgősen kérünk értesítést.

Szerkesztésért a kiadó felelős.

INGYEN

nyomják rá

saját nevét

ha egy doboz levélpapírt

vásárol GLATTSTEIN A.

papírüzletében.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséget értesíteni, hogy cimbalmon és hegedűnkotta után vagy cigányosan órákat adok. Valamint zongora-hangolást is elvállalok.

Szíves felkereséseket a „Hungaria” szállodába kérek, alázatos tisztelettel

Káposztás Geza,
karinester.

Fennmaradt még

egy darab 164-es Axmünster új szőnyeg pávakék szalppal 150 korona helyett most 80 korona és 30 méter gyökér-szőnyeg most 1 kor. 50 Hl. méterenként,

Hirschfeld Miksa

fabódé üzletében, (a drogéria- és zárda előtt)

Balassagyarmaton.

A Dr. G. Schmidt

főorzs és tisztiorvos féle

Fololaj

gyorsan- és alaposan gyógyít időzatos eü-ketséget, fülfájást, fülzúgást és nagyothallást még idült esetekben is.

Egyedül kapható üvegje 4 K.-ért

Török József

gyógyszertárában Budapest, Király-utca 12.

Rárósmulyadi vasas-szénsavas fürdő

természetes vasas-szénsavas fürdő és üdülőhely.

Posta, tárvirda- és vasútállomás: Nógrád-Szakal.

Fekszik 400 méternyire a tenger színe fölött; a szelek ellen teljesen védett kicsi fekvésű völgyben, az Ipoly folyó mellett. — Szakaltól 20 percnnyire.

Formentes levegő.

Sondozott sétányok.

A fürdő telepen ujonnan épített modern szálloda.

Kitünő vendéglő, feltünő olcsó árak. Naponta cigányzene, kellemes szórakozás.

A fürdő a szezon alatt állandóan nyitva van.

Gépészek részére kút- és egyéb csövek dugaszolásához alkalmas asbest olcsón kapható: Glattstein papirkereskedésében.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája, könyv- és papirkereskedése.

M. kir. dohány- és szivar áruda.

Szecsényben.

Mindenféle levélpapírok, író- és rajzeszközök jutányos áron kaphatók.